

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR DE SANT MARTÍ 2014

Julia Navarro García de la Vega

Altafullenques i altafullencs, bona nit i benvinguts al pregó de la Festa Major d'enguany. Quan em van demanar si volia fer el pregó vaig tenir uns sentiments d'alegria, il·lusió i emoció que vaig pensar: "Per fi li podré demostrar, al meu poble, quant l'estimo!". I també voldria tenir un record per al meu pare, perquè si visqués estaria molt orgullós de la seva filla Julieta, o sigui jo!

Ai, Altafulla! Tots sabeu què és Altafulla, un lloc que enamora. Mireu si enamora que de petita venia a estiuejar aquí i em va seduir tant que m'hi vaig quedar a viure. Tot va començar l'any 1953, quan els meus pares, Miguelín i Isabel, anant de vacances a Torredembarra, es van trobar a Altafulla per error: s'havien passat d'estació! Esperant el proper tren, es van trobar el Marianet amb el seu cotxe, un taxi del tipus Citroën "Pato" de color negre, i al demanar-li que els dugués a la Torre ell els digué que com a Altafulla no estarien enlloc. En arribar al poble, als meus pares els va agradar tant que van decidir quedar-s'hi des d'aquell mateix moment.

La primera casa que vam conèixer va ser la d'en Lluís Cañellas, on ens vam quedar com a hostes. El segon any d'estiueig vam estar a la casa de la baixada de la Torreta, la de la Paquita Sendra, la botiga de queviures, el "colmado" de tota la vida. Allà la meva germana Isabel, la Sissi, va aprendre a caminar, i jo, de les mans d'en Baltasar Pijoan, vaig aprendre a nedar a la platja del Fortí.

Recordo que durant tots els estius de la meva infantesa jugava pels carrers del poble, i fèiem excursions per la Creueta, Sant Antoni, els Pins, les Eres, i sobretot recordo les nits després de sopar, quan sortíem a jugar i a fer bromes a la gent que prenia la fresca.

També recordo quan acompanyava el Ramon d'en Marianet a buscar la llenya per coure el pa. Primer em baixava a dalt del seu carretó i després tornàvem amb els farcells de llenya cap al forn. Tampoc m'oblido de quan anava amb el carro d'en *Franciscu* Sendra a dinar o a berenar al seu hort de Tamarit amb tota la família.

Alguns vespres hi havia cinema d'estiu a la plaça on som ara, però ens havíem de portar la cadira de casa nostra. I quan el Torret era l'agutzil del poble tocava la trompeta i tots els nens anàvem darrere d'ell per sentir el seu pregó.

També recordo quan el meu pare Miguelín i el meu tiet Paquito, juntament amb alguns de vosaltres, van pavimentar aquesta plaça per poder ballar a la festa major.

De petita, a la processó de Setmana Santa, fins que vaig tenir dotze anys, jo anava vestida de vesta i duia els improperis. Per a qui ho desconeixi, els improperis són "cadascuna de les figures que representen objectes de la Passió de Jesucrist i que solen posar-se en alguns crucifixos i en banderes de les processons de Setmana Santa".

Durant uns quants anys, els meus pares van fer guardiola fins a aconseguir fer-se una casa pròpia aquí, i la meva germana i jo ens vam posar molt contents perquè un trosset de poble ja era nostre! Fou aleshores, quan jo ja tenia divuit anys, que vaig conèixer el Jordi, el meu marit, de qui em vaig enamorar i a qui vaig transmetre la meva estimació per Altafulla. Seguia venint aquí a estiuejar, i la meva vida va continuar: ens vam casar i vam tenir tres fills, l'Anna, el Jordi i la Cristina. Va ser tal l'acollida i l'amistat que vam rebre de tots, que vam decidir de venir a viure permanentment amb vosaltres.

Veient la manca d'una llibreria i papereria dins de la població, el 1990 vam obrir-ne una amb el nom de Regal i Paper, popularment més coneguda com ca la Júlia. Per cert, l'any vinent farà vint-i-cinc anys. Un dels moments més feliços a la botiga és la celebració de la diada de Sant Jordi, quan els nens i nenes vénen a comprar contes amb els seus mestres o mares i pares. Encara recordo la primera vegada, quan van venir els petitons de la Llar d'Infants Francesc Blanch amb les seves mestres a comprar contes a la botiga petita. També recordo amb molt *carinyo* quan vosaltres, el jovent, veníeu a comprar *xuxes* a la botiga petita del carrer Sant Antoni Abat; i ara hi continueu venint amb els vostres fills.

I és aquest ambient cultural de la botiga el que m'ha servit de centre de relació amb els habitants d'Altafulla, de coneixement dels costums, les tradicions i la participació en els esdeveniments i les celebracions del poble. L'any 1997, a la festa de Sant Martí, vaig obtenir el primer premi en un concurs gastronòmic amb una recepta del bull d'Altafulla, un plat d'escudella d'hivern que, assessorada per en Manolo de la gelateria, vaig condimentar amb unes branques de farigola de l'ermita de Sant Antoni.

Sempre m'ha agradat vincular-me a la vida social i cultural d'Altafulla, compartint vivències amb la gent de l'Ateneu Cultural de Dones, l'Esplai de la Gent Gran i el Centre d'Estudis, i seguir de prop les manifestacions de cultura popular com els castellers, els Diables grans i petits, el Ball de Bastons, la Colla Sardanista, la Coral Nous Rebrotos i els gegants i els nans, i igualment amb totes les entitats esportives. I

no oblidem les bruixes d'Altafulla, que ens han donat popularitat, amb la celebració cada mes de juny de la Nit de les Bruixes.

El poble ha crescut molt i els nostres fills també hi han posat el seu granet de sorra amb tres nétes (de moment) precioses: la Júlia, l'Aina i la Kàtia.

Per acabar, agraeixo a la Comissió de Festes i a l'Ajuntament que m'hagin invitat a fer el pregó d'enguany i, aprofitant l'avinentesa, us desitjo una molt

Bona Festa Major!

Visca Sant Martí!

Visca Altafulla!

Visca Catalunya!

Altafulla, 7 de novembre de 2014